

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

- Λοιπόν ;
- Λοιπόν... μου χρειάζεται ένα πλοίο.
- Πλοίο ;

Ο τραπεζίτης τή λοξοκούταξε.

Φυσικά. Δεν πηγαίνει κανείς στο Άλγερνι με τὰ πόδια. Θέλω συνεπώς να μου προμηθεύετε ως τὸ πρῶτ' ἕνα πλοῖον με τὸν καπετάνιο του, τοὺς ναύτες του, καὶ ἄλλα τὰ χρειώδη.

Ο κ. Μόρτιμερ ἄρχισε νὰ χαλιζέται. Πλοῖο !. Πλοῖαρχος !. Ναύτες !. Κι' ἄλλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ βρεθοῦν μέσα σὲ λίγες ὥρες!...

— Ἀλλά, δεσποινίς, φώναξε ἀπελπισμένως πειὰ ὁ Μόρτιμερ, αὐτὰ πὺ μὲς ζητᾶτε, εἶνε πράγματα ἀδύνατα.

— Ἀδύνατα ; Εἶπε ἡ μὲς Κλαίρη. Τί λέτε, κ. Μόρτιμερ ! Δὲν ὑπάρχουν γιὰ μένα πράγματα ἀδύνατα. Πρὸ διακοσίων ἐτῶν ἕνας εὐγενὴς πρόγονός μου ἀπεφάσισε νὰ κυριεύσῃ μιὰ πόλι. Ἐγένετο πόλεμος, Ἐκάλεσε λοιπὸν ἕναν ἀξιοματικό του καὶ τοῦ εἶπε : —Τὸ μεσημέρι θέλω νὰ γευματίσω μέσα στὴν πόλι αὐτή ! Ὁ ἀξιοματικός δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση. Ρώτησε μονάχα : —Τί φαγτὰ ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ἐτοιμάσουμε ; Ὁ εὐγενὴς πρόγονός μου ἔδωσε τὸ μενού. Ὁ ἀξιοματικός ἔκαμε λυσσασμένες ἐφόδους κατὰ τῆς πόλεως ἡ ὁποία ἦταν γερὰ δαυρωμένη καὶ τὴν κατέλαβε. Τὴν τελευταία στιγμὴ δμως σκοτώθηκε ! Αὐτὸ φυσικά δὲν ἐμπόδισε τὸ πρόγονό μου νὰ γευματίσῃ μέσα στὴ πόλι, ὅπως ἐπιθυμοῦμε.

Ο τραπεζίτης ἄκουε κατάπληκτος.

Ἡ μὲς Κλαίρη συνέχισε :

— Καθὸς βλέπετε, κ. Μόρτιμερ, δὲν ὑπάρχουν ἀδύνατα πράγματα. Ἐννοῶ λοιπὸν νὰ γίνῃ, ὅτι ζητᾶ. Δὲν ζητᾶ ἄλλωστε καὶ σπουδαία πράγματα...

— Δὲν ζητᾶτε σπουδαία πράγματα ; Θεέ μου, θὰ τρελλαθῶ !.. Ἄς εἶνε δμως. Θὰ φροντίσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, δεσποινίς. Θέλε εἶπατε ὡς τὴν αὐγή, ἕνα πλοῖο ἔτοιμο γιὰ ταξίδι.

— Ἀκριβῶ...
— Ὅτι τὸ ἔχετε.
— Λαμπρά !

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ δμως ἐπενέβη ἡ κ. Καραμάν, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ ἕξω φρενῶν μ' ὅσα ἄκουγε.

— Σταθῆτε, πρὸς Θεοῦ, δεσποινίς ! φώναξε. Τί πράγματα εἶν' αὐτὰ ; Θέλετε νὰ φύγετε γιὰ τὸ Ἀλγερνι ! Αὐτὸ εἶνε καθαρὸς παραλογισμός ! Ὅτι σᾶς ἐμπόδιω. Ἐχω νὰ δώσω λόγο γιὰ σᾶς στὸ λόρδο Ἐλφους τὸν πατέρα σας.

— Κυρία Καραμάν, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ πῆτε καὶ μιῆ λέξι ἀκόμα ! φώναξε ἡ μὲς Κλαίρη θυωμένη.

— Ἡ κ. Καραμάν ἐφώνασε.
— Κάμετε ὅπως σᾶς ἀρέσει, ψιθύρισε, κι' ὁ Θεὸς βοηθός.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μῆκε στὸ γραφεῖο ὁ γραμματεὺς τοῦ τραπεζίτου. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα χρηματόδεμα. Ἦταν τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον εἶχε ζητήσει ἡ μὲς Κλαίρη.

— Ἰβὺδ τὰ χρήματα, δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ τραπεζίτης.

Κι' ἀμέσως κατόπιν πρόσθεσε ἀναστενάζοντας :

— Καὶ τώρα θέλετε...

— Τὸ πλοῖο, ἀπάντησε ἡ μὲς Κλαίρη.

— Ὅτι τὸ ἔχετε καὶ αὐτὸ,
— Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Μόρτιμερ.

Ο κ. Μόρτιμερ γύρισε στὸ γραμματεῖα του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ο κ. Οὐάρτων βρίσκεται στὴν αἴθουσα ;

— Μάλιστα, κύριε.
— Παρακαλέστε τον νὰ ἔρθῃ ἀμέσως ἐδῶ.

— Ο κ. Οὐάρτων χορεύει, κύριε.
— Νὰ πάψῃ νὰ χορεύῃ. Καὶ νὰ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΞΙΟΤΥΜΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΛΜΑ. ΠΑΤΡΩΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ρβὴ ἀμέσως ἐδῶ !

Ο γραμματεὺς ἔφυγε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξι.

— Ποῖός εἶνε αὐτός ὁ κ. Οὐάρτων ; ρώτησε ἡ μὲς τὸν τραπεζίτη.

— Ο ἄνθρωπος πὺ σᾶς χρειάζεται, δεσποινίς.

— Δηλαδή ;

— Ἕνας θαλασσόλυκος πρώτης τάξεως λιγάκι τυχοδιώκτης, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε ὁ καταλληλότερος ὄλων γιὰ τὸ ταξίδι πὺ σκοπεύετε νὰ κάμετε.

— Μπορὸ νᾶχω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν ;

— Μάλιστα. Ἄρκει νὰ τὸν καλοπληρώσετε. Τὸ χρῆμα εἶνε ἡ ἀδυναμία του.

— Ἐχει καλῶς.

Μεσολάβησε λίγων δευτερολέπτων σιωπῆ.

Περμέναν νὰ ἐμφανισθῇ ὁ κ. Οὐάρτων.
Ξαφνικά, ἡ μὲς Κλαίρη ἀναστράναξε καὶ εἶπε στὸν κ. Μόρτιμερ :

— κ. Μόρτιμερ, τὸ ταξίδι πὺ πρόκειται νὰ κάμω εἶνε ἐπικίνδυνον.

— Τὸ γνωρίζω, δεσποινίς.

— Γι' αὐτὸ ...

— Ἀλλάξατε γνώμη ;

— Ὅχι, ὄχι, μὴ με διακόπτετε. Ἄλλο ἤθελα νὰ πῶ !

— Σᾶς ἀκούω.

— Φοβοῦμαι ὅτι ἴσως νὰ μὴν ξαναγυρίσω πίσω.

— Ὡ, δεσποινίς, τί λέτε !..

— Ἐκείνο πὺ σκέπτομαι, κ. Μόρτιμερ Γι' αὐτὸ πρέπει νομίζω νὰ κανονίσω τὶς δουλειές μου.

— Αὐτὸ εἶνε φρόνιμο, δεσποινίς.

— Εἰσαστε ὁ διαχειριστὴς τῆς περιουσίας μου, δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Μάλιστα, ἔτσι εἶνε καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ.

— Ἀκούστε λοιπὸν τί θὰ κάμετε, ἂν συμβῇ νὰ μὴ ξαναγυρίσω πίσω στὴν Εὐρώπη.

— Σᾶς ἀκούω, δεσποινίς.

Ἡ μὲς Κλαίρη ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ δίνει στὸν τραπεζίτη διάφορες ὁδηγίες, τὶς ὁποῖες ἐκείνος σημείωνε στὸ κερνὲ του. Ὅταν ἐτελειώσαν, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ παραουάστηκε ὁ γραμματεὺς, μ' ἕναν κύριο ὁ ὁποῖος φοροῦσε γαλάζια στολὴ, μὲ χρυσὰ κομπιά.

Ο ἄνθρωπος αὐτός ἦταν ψηλὸς κι' εὐρωστος σὰν Ἑρακλῆς μὲ μακρὰ ἔξανθὰ μαλλιά καὶ ἔξανθὰ γένεια.

— Ο κ. Οὐάρτων ! εἶπε ὁ γραμματεὺς.

— Χαίρω πολὺ, ἀπάντησε ἡ μὲς Κλαίρη.

Καὶ γυρίζοντας στὸν κ. Οὐάρτων τὸν ρώτησε :

— Εἰσαστε Ἄγγλος, κύριε ;

— Ἄγγλος, δεσποινίς ἡ μάλλον Ἀμερικανός, ἀπὸ τὴ Βαλτιμόρη.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ κ. Μόρτιμερ, μπορεῖτε νὰ πῆτε στὸν κ. Οὐάρτων τί ζητᾶτε.

— Θαυμάσια ! ξεφώνισε ἡ μὲς Κλαίρη εὐχαριστημένη.

Καὶ γυρίζοντας στὸν κ. Οὐάρτων τὸν ρώτησε :

— Εἰσαστε πλοῖαρχος, κύριε ;

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἀπάντησε ἐκείνος. Ἐχω ζήσει ὅλη τὴ ζωὴ μου στὴ θάλασσα.

— Ἐχετε δικὸ σας πλοῖο ;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Πλοῖο καλὸ, δοκιμασμένο σὲ μακρινὰ ταξίδια ;

— Πρώτης τάξεως καράβι, δεσποινίς.

— Βρίσκεται στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας τὸ πλοῖο σας ;

— Μάλιστα.

— Καὶ τὸ πλήρωμά του ; Εἶνε τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

— Μοῦ εἶνε ἀφωσιωμένο ψυχῆ τε καὶ σώματι !

— Ὁραά ! Καὶ τί ὄνομα φέρει τὸ πλοῖο σας ;

— Λέγεται «Κροκόδειλος».

Ἐπακολούθησε λιγότερη σιωπῆ.

Κατόπι ἡ μὲς Κλαίρη ρώτησε τὸν Οὐάρτων :

— Πλοῖαρχε, τί θὰ θέλατε γιὰ νὰ

Ο τραπεζίτης τὴν λοξοκούταξε.

μου πωλήσετε τον «Κροκόδειλο» :

‘Ο Ουάρτων αναπήδησε :

— Νά πωλήσω τον «Κροκόδειλο» ! φώναξε. Ν’ αποχωριστώ απ’ το καράβι μου ! Ποτέ !... Ποτέ !...

— Σας προσφέρω εκατό χιλιάδες φράγκα ! τον δέικοψε ή μίς Κλαίρη.

— Ποτέ !... Ποτέ !... επανέλαβε ο Ουάρτων.

— Έκατόν εικοσι.

— Άδύνατον !

— Έκατόν πενήντα...

‘Ο Ουάρτων δέν απάντησε.

Βυθίστηκε σέ σκέψεις.

— Διάβολε ! μουρμούρισε στό τέλος ‘Εκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα, εινε Ένα ποσόν σοβαρό. Θά μπορούσα νά τό συζητήσω...

— Δέχεστε, ναι ή όχι ; τον δέικοψε απότομα ή μίς Κλαίρη.

— Δέχομαι, απάντησε ο πλοίαρχος αναστενάζοντας. Θά στερηθώ τό πλοίο μου... Εινε φρικτό !... Μά δέν θέλω νά σας δυσαρετήσω...

— Δέν θά στερηθίτε του πλοίου σας, του ειπε ή μίς Κλαίρη.

‘Ο Ουάρτων ξαφνιάστηκε.

— Πώς ειπατε ; ξεφάνισε.

— Είτα, κ. Ουάρτων, πώς δέν θά στερηθίτε τό καράβι σας.

— Άλλήθεια ; Καί πώς θά γίνη αυτό, δεσποινίς ;

— Άπολύτατα σάς κρατώ ως πλοίαρχο του «Κροκοδείλου».

— Ναι ; Τότε... ζήτω ο Θεός ! “Όλα πάνε καλά... Σας ευχαριστώ, δεσποινίς.

— ‘Ο κ. Μόρτιμερ θά σας πληρώση τό ποσόν του πλοίου σας, ειπε ή μίς Κλαίρη.

— Σύμφωνοι, απάντησε ο τραπεζίτης. ‘Η συμφωνία εκκείσε.

Δώστε τά χέρινα.

‘Ο Ουάρτων ξεφριξε μέσα στην τρομερή χερουκλα του τό κομψό χεράκι της μίς “Ελφς.

‘Η συμφωνία ειχε κλείσει.

— Καί τώρα, ειπε ή μίς Κλαίρη στόν πλοίαρχο, μπορείτε νά πάτε στό καράβι σας.

— Νά πάω στό καράβι μου, αυτή την ώρα !... Καί γιατί, δεσποινίς ;

— Για νά τό ετοιμάσετε. Ν’ ανάψετε τίς φωτιές του.

— Θεέ μου ! Γιατί τόση βία ; Κι’ ο χορός ;

— Δέν έχει πειά γορό, πλοίαρχε. Πρέπει νά ετοιμαστήτε.

Ποιά ώρα ανατέλλει ο ήλιος ;

— Στις έφτά καί δεκατρία λεπτά ακριβώς.

— Λοιπόν, στις έφτά καί δεκατέσσερα λεπτά θά σηκώσετε την άγκυρα καί θά φύγουμε.

— Ύψιστε Θεέ ! Παράξενα πράγματα !... Αλλόκοτες ιστορίες !... Μά τί νά γίνη ; Θά ύπακούσω. Είμαι πειά πλοίαρχός σας.

— Άκριβώς.

— Καί για πού θά άρμενίσουμε, παρακαλώ ;

— Για τό ‘Αλγέρι.

— Τό ‘Αλγέρι ; Χμ... Άγριότοπος !. Πόλεμος !. Αίματα !. Βεθούνη !... Μά τί νά γίνη... !

Θά πάμε καί στην άκρη του κόσμου, άν τό έπιθυμήτε.

— Πηγαίνετε λοιπόν νά ετοιμαστήτε καί νά συνεννοηθήτε με τους ναύτες σας.

— Νά συνεννοηθώ ; “Οχι δά, Οι ναύτες μου συνήθισαν νά με ύπακούνε τυφλά. Είμαστε όχτώ όλοι - όλοι στό καράβι. Ένας κι’ ένας. Καί τί ναύτες ; Γιγαντες, ως εκεί πάνω... Θαλασσόλυκοι... Μά όσο άξίζει ή κ. Ουάρτων δέν άξιζουμε όλοι μας. Αυτή εινε Ικανή νά μάς στίψη σάν λεμόνια, με τό ένα της χέρι !...

‘Η μίς Κλαίρη άκουγε μ’ εύχαριστησι όλες αυτές τίς ιστορίες. ‘Η φλυαρία του Ουάρτων την έγούτησε. Ειχε συμπαθητική φυσιογνωμία ο πλοίαρχος. ‘Ηταν ο τύπος του τολμηρού ναυτικού, που πέφτει με τά μούτρα στους κινδύνους.

‘Η μίς Κλαίρη ήταν εύχαριστημένη για την έκλογη της.

‘Αλλά κι’ ο Ουάρτων ήταν κατενθουσιασμένος από την μίς Κλαίρη. Αισθανόταν κι’ ολας βαθεία συμπάθεια για την ξανθή αυτή κοπέλα, την τόσο γενναϊόδωρη καί τόσο ρι-

ψοκίνδυνη.

‘Η συνεννοήσεις ειχαν πιά τελειώσει.

‘Ο Ουάρτων ετοιμαζόταν νά φύγη

— Σταθήτε πλοίαρχε, του ειπε ή μίς Κλαίρη.

— Στάς διαταγάς σας, μίς !

— Θά είδατε βέβαια στό λιμάνι μιά θαλαμηγό, με χρυσή σημαία.

— Ναι... μάλιστα. Ένα καρυδότσουφλο.

— Έστο, πείτε την όπως θέλετε. ‘Η θαλαμηγός αυτή λέγεται «Άλκυών».

— Τό γνωρίζω δεσποινίς.

— Πρόκειται λοιπόν νά φύγη κι’ αυτή, την ίδια ώρα τό πρωί για τό ‘Αλγέρι.

— Μάλιστα.

— Δέν ξέρω όμως σέ πού λιμάνι θά πιάση ακριβώς. Θά ή βελα λοιπόν νά τό μάθετε αυτό πλοίαρχε.

— Τό μόνο εύκολο δεσποινίς. Θά τρέξω στό λιμεναρχείο καί θά τό μάθω.

— Θαυμάσια ! ειπε ή μίς Κλαίρη ‘Αλλά δέν άρκει αυτό. Θά παρακολούθησουμε την θαλαμηγό του κόμητος Μοντεχρήστου καί θά μπεινουμε, πρό αυτής, σέ κάθε λιμάνι που θά πιάνη.

— Κι’ αυτό θά γίνη, δεσποινίς, απάντησε ο Ουάρτων.

Καί σάν παληός πειρατής που ήταν πρόσθε :

— Άν μάλιστα παραστή ανάγκη βυθίζουμε αυτή την καταραμένη θαλαμηγό. Άρκει νά τό θελήσετε.

— “Οχι, όχι, αυτό δέν τό θέλω, κ. Ουάρτων. Καί τώρα πηγαίνετε. Τό πρωί στις έφτά φεύγουμε. Δέν βλέπω την ώρα νά καταπιστώ με την ναυτική.

‘Ο Ουάρτων έφυγε.

— Είσατε εύχαριστημένη, δεσποινίς ‘Ελφς ; ρώτησε ο κ. Μόρτιμερ την Κλαίρη.

— Μάλιστα, κ. Μόρτιμερ ‘Απολύτως Ικανοποιημένη καί σας εύχαριστώ.

‘Η Ιδιοτροπη ‘Αγγίλις χαιρέτησε κατόπιν τον τραπεζίτη κι’ έφυγε, συνοδευομένη από την κ. Καραμάν.

‘Ηταν καιρός νά γυρίση ο τραπεζίτης στους καλεσμένους του

Μ Α Λ Δ Α Ρ

Μέσα στό μέγαρο του κόμητος Μοντεχρήστου, ή Χαίτω κ’ ή Μερσεδές καθόντουσαν πλάι-πλάι καί μιλούσαν μ’ αγάπη καί καλωσύνη.

Γονατιστόν στα πόδια της μητέρας του βρισκόταν ο ‘Ελπιδοφόρος, έχοντας άκουμπισμένο τό κεφάλι του στό γόνατά της.

‘Η Χαίτω του έθώπευε τά μαλλιά, κυττάζοντάς τον με λαχτάρα. Θά τον ξανάβλεπε άδραγε καί τότε :

Μεταξύ των δύο γυναικών δέν ύπρηχε πλέον ή παρακίονα σκιά του παρελθόντος. Τά ειχαν λησμονήσει όλα...

‘Η Χαίτω δέν ήθελε νά θυμάται ότι ή Μερσεδές ύπρηξε ο πρώτος έρωτας του Μοντεχρήστου, του λατρευτού της συζύγου καί ή άφορη των δεινών του.

Κι’ ή Μερσεδές πάλι δέν ζηλοτυπούσε τη Χαίτω για την εύτυχία που χαιρόταν κοντά σ’ εκείνον που ειχε αγαπήσει άλλοτε, καί που ακόμα έλάτρευε...

Τίς δύο γυναίκες έσπαραξε τί στιγμή αυτή ή ίδιος πόνος. ‘Ο πόνος της μητέρας για τό παιδί της.

‘Η Χαίτω θ’ αποχωριζόταν, σέ λίγες άρες άπ’ τον ‘Ελπιδοφόρο της.

Μά κι’ ή Μερσεδές θρηνοούσε τό χαμό του παιδιού της, του ‘Αλβέρτου της, της μόνης παρηγοριάς της πικραμνης ζωής της.

Πρός άνεύρεσιν, προς σωτηριαν του παιδιού της θάφρευε σέ λίγο ο κόμητος Μοντεχρήστος. Κι’ ή Μερσεδές σκεφόταν : «Έχω δικαίωμα νά στερήσω στη Χαίτω τον άνδρα

Δέν βλέπω την ώρα νά καταπιστώ με τη ναυτική.

της και το παιδί της; Δεν είναι έγωισμός αυτός εκ μέρους μου; Δεν θάπρεπε να παραιτηθώ από την αξίωσή μου αυτή; Και να πω στο Μοντερχήστο να μείνει κοντά στη γυναίκα του;»

Αυτά σκεφτόταν η Μερσεδές κι' η καρδιά της σφιγγόταν και βάρυνε... "Έβλεπε μπροστά της τον Άλβέρτο της να υποφέρει, να κινδυνεύει, να της ζητάει βοήθεια. Και δεν είχε τη δύναμη να πή εκείνο που τόση ώρα σκεφτόταν.

Ξαφνικά τὸ ρολόι τῆς αἰθούσας ἐσήμανε ἕξ φορές. Οἱ δύο γυναῖκες ἐσκίρτησαν.

"Ἐξ ἡ ὥρα!... Σὲ μιά ὥρα ὁ Μοντερχήστος κι' ὁ γυῖός του θάφευγαν. Ἡ Χάιδω ἀναστάνεζε.

Ἡ Μερσεδές ἐτοιμάζονταν νὰ τῆς πῆ λόγια γλυκεῖας παρηγορίας, ὅταν ἀνοιξὴ ἡ πόρτα καὶ μῆκε ὁ Μοντερχήστος. Στὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἡ ἀποφασιστικότης.

"Ὁ Ἐλπιδοφόρος μόλις εἶδε τὸν πατέρα του σηκώθηκε ἐπὰν κι' ἔτρεξε κοντά του.

"Ὁ κόμης ἔσκυψε, τὸν φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τοῦ εἶπε: — Ἔσαι ἐτοιμὸς παιδί μου;

— Μάλιστα, πατέρα. ἀπάντησε ὁ Ἐλπιδοφόρος, κυτᾶζοντας τὸν Μοντερχήστο μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμό.

"Ἡ Χάιδω σηκώθηκε κι' αὐτὴ ὄρθη, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

"Ὁ κόμης ἀντέληψε τὴ συγκίνησή της.

— Ἐν' ὅλα ἔτοιμα, εἶπε. Ἡ ὥρα πλησιάζει. Θάρρος, Χάιδω! Θάρρος λατρετῆ μου!..

"Ἡ Χάιδω σφόγγισε ἕναν δάκρυ, πού κυλοῦσε στὸ μάγουλό της. "Αἰαστέναζε κατόπιν καὶ εἶπε:

— Νὰ ἤξερα τουλάχιστον πότε θὰ σὰς ξαναἰδῶ...

— Ἡσύχασε, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ὁ Μοντερχήστος. "Ὅσο θὰ λείπω θὰ σοῦ στέλνω ταχυδρόμους, ἕναν τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ σὲ πληροφοροῦν γιὰ μᾶς. Μὲ γνωρίζεις καλά, Χάιδω. Συνηθίσω νὰ κρατῶ τὸ λόγο μου. Μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ταχυδρόμους αὐτοὺς θὰ σὲ εἰδοποιήσω καὶ γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπανόδου μου. Καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ γυρίσω κοντά σου διτιμήποτε κι' ἂν συμβῆ, ὀραδίποτε κι' ὀποιαδήποτε ἐμπόδια κι' ἂν παρουσιαστοῦν στὸ δρόμο μου.

Γορῖσε κατόπιν ὁ Μοντερχήστος στὴν Μερσεδές.

— Κυρία Μορσέρφ, τῆς εἶπε, σὰς ὑποσχέθηκα νὰ πάω νὰ βρῶ τὸ παιδί σας καὶ κρατῶ, ὀπως βλέπετε, τὸ λόγο μου. Κάμνω μὲα μητέρα, τὴ Χάιδω νὰ ὑποφέρει, γιὰ νὰ παρηγορησῶ μὲ ἄλλῃ μητέρα, σὰς κυρία. Κρατήστε συντροφιά στὴ σύζυγό μου ὅσο θὰ λείπω. Γίνετε φίλῃ της...

— Ὁ, σὰς τὸ ὀρκίζομαι αὐτοὶ φώναξε ἡ Μερσεδές κατασκευηνιμένη, ἀγκαλιάζοντας τὴ Χάιδω.

Κατόπιν γύρισε πάλι στὸ Μοντερχήστο καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε κόμη, γίνομαι αἰτία νὰ ἔγκαταλείψετε τὴ σύζυγό σας, νὰ τῆς στερήσετε τὸ παιδί της. Αὐτὸ εἶνε φρικτὸ, τὸ ἐνοχῶ. Καὶ τὴ στιγμή αὐτὴ, τὸ ὀρκίζομαι στὸ Θεό, δέχομαι, νὰ πάρω τὴν παράκλησή μου πίσω, ἀρκεὶ νὰ σὰς πῆ ἡ ἴδια ἡ Χάιδω: «Μείνετε, μὴ φεύγετε!»

"Ὁ Μοντερχήστος κύτταξε τὴ σύζυγό του καὶ τὴ ρώτησε: — Ἄκουσε ἀγαπητῆ μου; Τί ἀποφασίζεις λοιπὸν;

"Ἡ Χάιδω δὲν ἐδίστασε καθόλου. "Ἐσπερῶς τὸν Ἐλπιδοφόρο στὴν ἀγκαλιά του πατέρα του καὶ ἀπάντησε:

— Ὑπάγετε... Πήγαῖνε παιδί μου καὶ φρόντισε νὰ εἶσαι ἄξιος τοῦ Πατέρα σου!..

— Νὰ εἶσαι εὐλογημένη κυρία! φώναξε ἡ Μερσεδές κα' ταγοιτημένη. Τώρα πλέον εἶμαι ἰβαιή ὅτι θὰ ξαναἰδῶ τὸ γυῖό μου.

"Ὁ Μοντερχήστος πλησιάζει τώρα κοντὰ στὴν πολυθρόνα πού καθόταν ἡ Χάιδω, τῆς ἔβωσε ἕνα ἔγχειρῖδιο μὲ χρυσὴ λαβὴ καὶ ρομπῖνια ἐπάνω καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀγαπημένη μου σ' ἀφῆνω μόνη. Κράτησε τὸ ὄπλο αὐτὸ. Θὰ σοῦ εἶνε χρήσιμὸ ἂν διατρέξεις ὀποιοδήποτε κίνδυνο.

Συγκινημένη ἡ Χάιδω πήρε τὸ ἔγχειρῖδιο καὶ τὸ ἔκρυψε σ' ἕνα σαράκι.

Κατόπιν σηκώθηκε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του συζύγου της.

"Ἡ Μερσεδές ἔκλαινε ἀπ' τὴ συγκίνησή της

"Ὁ Ἐλπιδοφόρος τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴν κλαίτε κυρία. Θὰ γυρίσωμε γρήγορα πίσω καὶ θὰ

σὰς φέρουμε τὸ παιδί σας! Ἡ Μερσεδές ἀγκάλιασε τὸ μικρὸ καὶ τὸν γέμισε φιλία. Ὁ Μοντερχήστος τὴν ἀποχαιρέτησε καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ βρῆ, μὲ κάθε βυσία τὸν Ἄλβέρτο...

Λίγα λεπτά κατόπιν μιά ἀμαξα μετέφερε τὸ Μοντερχήστο καὶ τὸν Ἐλπιδοφόρο στὸ λιμάνι. Μιά βάρκα τοὺς περίμενε ἐκεῖ. Πήδησαν σ' αὐτὴ κι' ἀνέβηκαν στὴν θαλαμηγύ.

Τὸν πρῶτον ἀνθρώπο τὸν ὁποῖο συνάντησε ὁ Μοντερχήστος στὴν «Ἀλκυῶνα» ἦταν ὁ Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος φοροῦσε καινούργια ναυτικὴ φορεσιά καὶ ἦταν πεῖα γεμάτος αὐτοπεποίθησι.

— Ἐν' ἐδῶ ὄλο τὸ πλᾶρωμα; ρώτησε ὁ Μοντερχήστος.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Ἰάκωβος.

— Πόσοι εἶνε ὄλοι - ὄλοι;

— Δέκα καλοὶ θαλασσινοὶ, ἴσκριε κόμη. Καὶ τὸ σπουδαῖοτερο ἔχουν ταξειδέψαι ὄλοι στὴν Ἀφρικῆ.

— Ἐγγυῶσαι γι' αὐτούς;

— Ἀπολύτως κὸμη.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ Μοντερχήστος εἶδε τὸν Κοφολαίμη νὰ στέκη στὴν ὀλοθήκη τοῦ πλοίου.

— Ἔσαι ἀκριβὴς καὶ σὲ συγχαιρῶ! τοῦ εἶπε ὁ Μοντερχήστος.

— Μποροῦσα νὰ λείπω; τοῦ ἀπάντησε ὁ Κοφολαίμης.

Μήπως δὲν πρόκειται γιὰ τὸν ἀγαπητὸ μου λοχαγὸ;

Κατόπιν ὁ Μοντερχήστος ἔκαμε ἕνα γύρο στὸ πλοῖο. Τὰ πάντα ἦταν ἐν τάξει. Ἡ «Ἀλκυῶν» ἦταν τὸ ταχύτερο πλοῖο τῆς Εὐρώπης, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς. Πρὶν ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ναυπηγήσῃ τὴ Χάβρη ἐλικωνίτη πλοῖα, ὁ Μοντερχήστος εἶχε βάλει ἔλικα στὴ θαλαμηγύ του ἔτσι ἡ «Ἀλκυῶν» πετοῦσε ὅταν ταξειδεύει, σὰν θαλασσοπούλι.

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ πλοίαρχος Οὐάρτων ἐτοιμάζει τὸν «Κροκοδειλο» γιὰ τὸ ταξεῖδι. Ὁλαμέσα στὸ πλοῖο ἦσαν στὸ πόδι.

Ὁ Οὐάρτων κύτταξε κάθε τόσο πρὸς τὴν θαλαμηγύ του Μοντερχήστου καὶ γαμονελοῦσε.

Διάβολε!... Αὐτὸ τὸ καρυδοτσουφλὸ δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀκολουθήσῃ ὡς τὸ Ἄλγερν;

Ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος ἀγνοοῦσε ὅτι ἡ «Ἀλκυῶν» ἦταν ἐλικωνίτη.

Ἡ ὥρα τώρα ἦταν ἔρτα.

"Ἐνα δυνατὸ σφύριγμα ἀντήχησε ἀξάφνου ἀπὸ τὸ μέρος πού βρισκόταν ἀγκυροβολημένη ἡ θαλαμηγύ τῶς κόμητος.

Ἦταν τὸ σὺνθημα τῆς ἐτοιμασίας γιὰτὸ ἐξέκλιμα. Γρήγορα...

δὲν εἶχαν περάσει πέντε - δέκα λεπτά. Κι' ἕνας δυνατὸς θόρυβος ἀκούστηκε ξαφνικά.

Κατὶ βαρὺ καταρκολοῦσε ἀπὸ τὴ σκάλα πού ὄδηγοῦσε στὴν καμπίνα τοῦ Μοντερχήστου.

Ξαφνιασμένος ὁ κόμης ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ κύτταξε ἔξω. Εἶδε τότε ἕνα περίεργο θέαμα: Ἐκεῖ, μπρὸς στὰ πόδια του βρισκόταν ἐξαπλωμένος ὁ Κοφολαίμης, κρατῶντας δυνατὰ ἀπ' τὸ λαϊμὸ ἕνα περίεργο ὑποκείμενο

— Κοφολαίμη, φώναξε ὁ Μοντερχήστος, τί κάνεις ἐκεῖ; Τί θόρυβος εἶν' αὐτός; Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος;

Μιλῶντος ὁ κόμης, κύτταξε περιεργὰ τὸν ἀγνωστο, τὸν ὁποῖο σφιχτοκρατοῦσε ὁ Ζουάβος,

Ὁ δυστυχῆς αὐτὸς ἦταν ἕνας Ἀράβης ἐσ κακὸ γάλι εὐρυσκόμηνος. Πρόσωπο ἰσχνὸ, ροῦχα κορσελιασμένα, παπουτῖα καταεσχισμένα.

— Κύριε κόμη, ἀποκρίθηκε ὁ Κοφολαίμης, δὲν τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ παλθόμουτρο. Πρῶτη φορὰ τὸ βλέπω...

— Ποῦ τὸν βρῆκες;

Τὸυ χιῖδενε τὰ μαλλιά, κυτᾶζοντάς τον μὲ λαχτάρα...